

267

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΣΥΚΩΚΗ

Διευθυντού του Α' πλήρους δημοτικού σχολείου Πετρωιάς

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

4. ΕΚΔΟΣΗ

Εικόνες Ν. Λύτρα

ΑΘΗΝΑΙ 1920

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
Βιβλιοπωλείο της «Εστίας»
44 Σταδίου 44

Τιμάται Δρ. 1,15

Αριθ. Έγκριτ. απορίας 26,245.
» άδειας κυκλοφορίας 411
23 Οκτωβρίου 1920.

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΣΥΚΩΚΗ

Διευθυντού του Α' πλήρους δημοτικού σχολείου Πειραιώς

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

4. ΕΚΔΟΣΗ

Εικόνες Ν. Λύτρα

ΑΘΗΝΑΙ 1920

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

Βιβλιοπωλείο της «Μοτίας»

Σταδίου 44.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

I. D. Kollarou

Τύποις ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ. ἐν ἔδρῳ Περικλέους 16

§ 1. Ποιός είναι ο πατέρας και η μητέρα της Νίνας και του Νίκου.

Η Νίνα και ο Νίκος είναι αδέρφια.

Ο πατέρας τους, ο κύρ Λάμπης Καλαμάς, είναι γεωργός και λογαριάζεται από τους καλούς νοικοκυραίους του χωριού.

Η μητέρα των παιδιών, η κυρά Έλένη, είναι τόσο καλή γυναίκα, που όλο το χωριό έχει να κάμη με την καλοσύνη της.

§ 2. Πώς η μητέρα φροντίζει τα παιδιά της.

Ο πατέρας κάθε μέρα πηγαίνει στο χωράφι και η μητέρα μένει στο σπίτι με τα δυό της παιδάκια.

Η καλή μητέρα συγυρίζει το σπίτι της και φροντίζει με αγάπη τη Νίνα και το Νίκο.

Η Νίνα και ο Νίκος είναι τα πιό νοικοκυρεμένα παιδιά μέσα στο χωριό.

Η μητέρα τους, η κυρά Έλένη, τους έχει ραμμένες ωραίες ποδίτσες. Ποτέ δέν τὰ είδε κανείς λερωμένα, γιατί και τὰ δυό προσέχουν όσο μπορούν.

§ 3. Τί εἶδαν ἡ Νένα καὶ ὁ Νίκος στὴν ἐξοχή.

1

Ἐχει περάσει πιά ὁ χειμῶνας. Μόνο στὶς κορφές τῶν βουνῶν φαίνονται χιόνια ποῦ καὶ ποῦ. Εἶναι τώρα ἀνοιξη, ἡ γλυκιά ἐποχὴ τοῦ χρόνου.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ἀνοιξιάτικη, παίρνει ὁ κύρ Καλαμάς τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ πηγαίνει περίπατο στὴν ἐξοχή.

Τί χαρά!

Τὰ παιδιὰ δὲν ξέρουν τί νὰ πρωτοκοιτάξουν.

Ἀπὸ δῶ βλέπουν τ' ἀνθισμένα δέντρα, βλέπουν καὶ τὰ χελιδόνια μὲ τ' ἄλλα πουλιά, ποῦ πετοῦν δῶθε κειθε καὶ κελαηδοῦν γλυκὰ γλυκὰ.

Ἀπὸ κεῖ τὰ χορταριασμένα λιβιδία καὶ τίς βρυσούλες μὲ τὰ κρυσταλλένια νερά.

Πιο πέρα τὰ χωράφια μὲ τὰ γεννήματα καταπράσινα καὶ τ' ἀμπέλια μπουμπουχιασμένα.

Ἀπὸ πάνω εἶναι γαλανὸς ὁ οὐρανὸς· σύννεφο δὲ φαίνεται πουθενά. Ὁ λάμπερὸς ἥλιος, ποῦ δίνει ζωὴ σὲ ὅλα αὐτά, κάνει τὰ παιδιὰ πολὺ χαρούμενα καὶ ζωηρά. Δὲν ξέρουν πῶς νὰ παραστήσουν τὴ χαρὰ τους στὸν πατέρα, γιὰ τὸν ὠραῖο περίπατο ποῦ τὰ ἔφερε νὰ κάμουν.

2

Τὸ μεσημέρι ἀνεβαίνουν ἀπάνω στὸ λόφο, καὶ κάθονται νὰ ξεκουραστοῦν ἀποκάτω ἀπὸ τὴ βελανιδιά.

Τί ὁμορφα πού φαίνονται ὄλα γύρω!

Τὰ παιδιὰ, καθὼς ἦταν ὄλο χαρά, τραγουδῆσαν τὸ ὠραῖο τραγούδι τῆς ἀνοιξῆς :

Ἦρθε πάλι ἡ ἀνοιξη,
ἦρθαν τὰ λουλούδια·
πράσινα ἡ γῆ φορεῖ
καὶ ἀνθίζει τὸ κλαρί,
καὶ παντοῦ χαρᾶς χοροὶ
καὶ χαρᾶς τραγούδια.

Ἐλιώσαν στίς κορυφές
τῶν βουνῶν τὰ χιόνια·
ἀνοιξε ἡ τριανταφυλλιά,
καὶ στὴν πρώτη τους φωλιά
ἦρθεν πάλι τὰ πουλιά,
κι ἦρθανε τ' ἀηδόνια.

Ἄλλη ἡ πλάση γέμισε
ὁμορφιές καὶ κάλλη.
Τραγουδῆστε την, παιδιὰ,
μὲ χαρούμενη καρδιά,
πρὶν μαράνη τὰ κλαριά,
ὁ χειμῶνας πάλι.

3

Κατὰ τὸ δειλινό, κρατώντας στὰ χέρια μεγάλα μπουκέτα ἀπὸ λουλούδια, γύρισαν στὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ χωριό, εἶδαν τὰ πρόβατα τοῦ κῦρ Δήμου, πού ἔβοσκαν μέσα σ' ἕνα λιβάδι.

Ὁ πατέρας πῆγε καὶ καλησπέρισε τὸν καλὸ τσοπάνη, καὶ ἀνοιξαν οἱ δύο τους κουβέντα γιὰ τὰ πρόβατα καὶ γιὰ τὰ σπαρτά.

Τὰ δύο παιδιὰ ζύγωσαν καὶ αὐτὰ στὸ κοπάδι. καὶ κοίταζαν τ' ἀρνάκια πού πηδοῦσαν ὀλόχαρα καὶ ζωγρά.

§ 4. Ποιὰ προβατίνα καὶ ποιοὶ ἀρνάκι ἄρσαν περισσότερο στὴ Νίνα καὶ στὸ Νίκο.

1

Ἀπ' ὄλο τὸ κοπάδι περισσότερο ἄρσεε στὴ Νίνα καὶ στὸ Νίκο μιὰ προβατίνα παχιά παχιά, μὲ μαῦρο μαλλί. Αὐτὴ ξεχώριζε ἀπ' ὄλα τ' ἄλλα πρόβατα.

Τὸ παχουλὸ τῆς ἀρνάκι, μαῦρο καὶ αὐτὸ σὰν τῆ μάνα του, χοροπηδοῦσε γύρω τῆς χαρούμενο. Ὅπως τὸ καλόκαρδο παιδί τραγουδοῦ τὸ τραγούδι του. ἔτσι καὶ τὸ παχουλὸ ἀρνάκι τραγουδοῦσε : « Μπέ, μπέ, μπέ ! ».

Ἔσκυβε καὶ βύζαινε ἀπὸ τῆς μάνας του τὸ γάλα, καὶ τριβόταν ἀπάνω τῆς χαιδιάρικα, γιὰ νὰ τῆς δείξη τὴν ἀγάπη του.

Ἡ προβατίνα κοίταζε με ἀγάπη τὸ παιδάκι της, καὶ φαντάζεστε πιά πῶς τὸ καμάρωνε!

Ὁ Νίκος καὶ ἡ Νίνα τοῦ χτύπησαν τὰ παλαμάκια καὶ τοῦ φώναξαν: «μπέ, μπέ!». Αὐτὸ ἀμέσως ἔτρεξε κοντὰ τους.

Ἔ, τότε πιά ποῦ νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τὴ χαρά τους!

Τὸ ἀρπαξάν στὴν ἀγκαλιά, καὶ τοῦ χαίδεuan τὰ μαλλάκια, καὶ τὸ φιλοῦσαν γλυκὰ γλυκὰ στὸ κεφάλι.

Ὁ πατέρας, καθὼς κουβέντιαζε με τὸν κὺρ Δῆμο, ἔβλεπε τὰ παιδιὰ του εὐχαριστημένους γιὰ τὴν καλὴ τους καρδιά.

2

Ὁ Νίκος με τὸ ἀρνάκι στὴν ἀγκαλιά τρέχει στὸν πατέρα, καὶ μαζί του ἡ Νίνα.

«Ἄχ, πατέρα, νὰ εἶχαμε κι ἐμεῖς ἕνα ἀρνάκι!» ἔλεγαν.

Ὁ πατέρας χαμογελοῦσε, καθὼς ἔβλεπε τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν του. Τοὺς εἶπε:

«Τὸ ἀρνάκι αὐτὸ ποὺ κρατᾶτε εἶναι δικό σας. Εἶδαμε τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔχετε, καὶ ὁ κύριος Δῆμος, γιὰ χάρη σας, μᾶς τὸ πουλᾷ. Μαζὶ θὰ ἔχετε καὶ τὴ μάνα του».

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος σὰν ἄκουσαν αὐτά, πῆγαν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Χοροπηδοῦσαν τρελά. φιλοῦσαν τὸ χέρι τοῦ πατέρα, καὶ ἔλεγαν: «Εὐχαριστῶ, πατέρα!»

Τὸ βράδυ ἔφεραν τὸ ἀρνάκι καὶ τὴν προβατίνα στὸ σπίτι καὶ τοὺς ἔδωσαν τρυφερὸ χορταράκι.

3

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος ἐβλεπαν τὸ ἀρνάκι στὸν ὕπνο τους· συχνὰ ξυπνοῦσαν.

«Ἄχ, πότε θὰ ξημερώσῃ» ἔλεγαν τότε, «νὰ δοῦμε τὸ ἀρνάκι μας καὶ νὰ παίξουμε μαζὶ του!»

Ἄμα σηκώθηκαν τὸ πρωί, συγυρίστηκαν καὶ κατέβηκαν στὴν αὐλή.

Βλέπει τὸ ἀρνάκι τοὺς μικροὺς του φίλους, τρέχει κοντά τους καὶ τοὺς χαιρετᾷ χαρούμενα : «μπέ, μπέ, μπέεε !»

«Καλημέρα, ἀρνάκι μου !» τοῦ λένε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ μιὰ φωνή.

Τὸ παίρνουν ὕστερα στὴν ἀγκαλιά τους καὶ δὲν ξέρουν πιά τί νὰ τοῦ κάμουν γιὰ νὰ χαρῆ.

Ἡ Νίνα τοῦ ἐφτιαξε ἕνα μικρὸ φιόγκο μὲ μεταξωτὲς κορδελίτσες καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε στὸ λαιμό· καὶ ὁ Νίκος ἔφερε τὸ φυλαχτό του κι ἕνα κουδουνάκι, καὶ τὰ κρέμασε στὸ ἀρνάκι.

§ Δ. Πῶς ἔμεινε ὀρφανὸ τὸ ἀρνάκι
τῆς Νίνας καὶ τοῦ Νίκου.

1

Ἔτσι ὁ Νίκος καὶ ἡ Νίνα περνοῦσαν ὠραῖα τίς ὥρες τους μὲ τὸ ἀρνάκι.

Μιὰ μέρα ὁμοῦς ἐγίνε ἕνα πολὺ μεγάλο κακό.

Ὁ Γιάννης ὁ παραγιός, εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ λόγκο μὲ τὸ μουλᾶρι φορτωμένο ξύλα.

Τὴν ὥρα πού τὸ ξεφόρτωνε, ζύγωσε ἡ προβατίνα στὰ πόδια τοῦ μουλαριοῦ. Ἐξαφνα τὸ μουλᾶρι σηκώνει τὸ πίσω πόδι του, δίνει μιὰ κλοτσιὰ τῆς προβατίνας στὴν κοιλιά, καὶ τὴν τινάζει τρεῖς δρασκελιές μακριά.

«Μπέ, μπέ, μπέεε!» φωνάζει δυνατά και λυπητερά ή προβατίνα.

Τρέχουν άμέσως ό πατέρας και ή μητέρα· τής κάνουν τά αδύνατα δυνατά. Τίποτα όμως! Ή κακομοίρα ή προβατίνα ύστερ' από λίγο ψόφησε.

2

Τό άρνάκι είδε ξαπλωμένη χάμω τή μανούλα του, μά δέν κατάλαβε τίποτα τό άμοιρο. Θαρρούσε πώς κοιμόταν ή μάνα του.

Πήγε λοιπόν κοντά της και φώναζε: «μπέ, μπέ, μπέεε!», σά νά τής έλεγε: «Εύπνα τώρα, μανούλα μου. γιατί πεινά τό άρνάκι σου. Σήκω νά τού δώσης νά φάη».

Ό Νίκος και ή Νίνα έβλεπαν τό άρνάκι, που δέν ήξερε τί κακό είχε πάθει, και δέν μπορούσαν νά κρατήσουν τά κλάματα.

«Άχ, κακό μουλάρι, τί έκαμες!» έλεγαν. «Τώρα τί θά γίνη τό άρνάκι μας; χωρίς άλλο θά μάς ψοφήση και αυτό από τήν πείνα. Άχ, κακό μουλάρι!»

§ 6. Πώς ή Νίνα και ό Νίκος παρηγορούν τό άρνάκι τους.

1

Ό πατέρας πήρε τή Νίνα και τό Νίκο από τό χέρι, και τούς έλεγε για νά τούς παρηγορήση:

«Μὴν κάνετε ἔτσι, χρυσά μου παιδιά. Καταλαβαίνω τὸν πόνο σας γιὰ τὸ κακόμοιρο τὸ ἀρνάκι σας, πὺ ἔμεινε ὄρφανό. Δὲ θὰ σᾶς πάθη ὁμως τίποτα. Θὰ τοῦ δίνωμε νὰ πίνη ἀπὸ τὸ γάλα τῆς γίδας μας, καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ μεγαλώσῃ»

Τὰ παιδιά παρηγορήθηκαν ὅταν ἀκουσαν αὐτό, καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ φροντίζουν νὰ μὴ λείψῃ τίποτα ἀπὸ τὸ ἀρνάκι.

Ὁ Νίκος, καθίσμένος σ' ἓνα σκαμνί, ἔπαιρνε τὸ ἀρνάκι στὰ γόνατά του καὶ τοῦ ἔλεγε :

«Ἄνοιξε, ὄρφανό μου, τὸ στοματάκι σου νὰ σοῦ δώσωμε νὰ φᾶς. Δὲ θὰ σ' ἀφήσωμε, μικρούλι μου, νὰ μᾶς πεινάσῃς.» Ἄνοιξέ το, ἄνοιξέ το, καμάρι μου!

Τὸ ἀρνάκι ἄνοιγε τὸ στόμα καὶ ἡ Νίνα τοῦ ἔδινε τὸ γάλα μὲ ἓνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ.

2

Δυὸ τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἐκεῖ πὺ ταίζαν ἔτσι τὸ ἀρνάκι τους τὰ δυὸ παιδιά, λέει ὁ Νίκος στὴ Νίνα :

«Νίνα μου, κράτησε τὸ ἀρνάκι μιὰ στιγμή, καὶ περίμενε ὅσο νὰ γυρίσω».

Ὁ Νίκος πῆγε στὸ σπίτι ἀπάνω, καὶ σὲ λίγο κατέβηκε γρήγορα γρήγορα. Κάτι κρατοῦσε.

«Τί ἔχεις στὸ χέρι σου, Νίκο ;» ρώτησε ἡ Νίνα.

— «Ἔχω τὸ ρωγοβύζι μου. Μὲ αὐτὸ νὰ δίνωμε στὸ ἀρνάκι τὸ γάλα. Θὰ βυζαίνει ὅπως βύζαινα κι ἐγὼ μωρό».

Ἡ Νίνα ἀμέσως γέμισε γάλα τὸ ρωγοθύζι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ ἀρνιού.

Τὸ ἀρνάκι, ἅμα κατάλαβε τὸ γάλα, ἄρχισε νὰ βύζαινη σὰ νὰ εἶχε τὴ μανούλα του ἐκεῖ.

Κλούκ, κλούκ, κλούκ, κατέβαινε τὸ γαλατάκι.

«Μπράβο Νίκο, μπράβο Νίκο! μιά χαρὰ τὰ κατάφερες!» λέει στὸ ἀδερφάκι της ἡ Νίνα.

3

Τὸ ἀρνάκι ὄλο καὶ βύζαινε, καὶ ὁ Νίκος τοῦ ἔλεγε χαϊῦρευτικά:

«Σ' ἀρέσει, ὄσφάνό μου, σ' ἀρέσει; Βλέπεις; σοῦ δίνουμε τὸ γαλατάκι σου μὲ τὸ ἴδιο τὸ ρωγοθύζι ποὺ ἔπινα κι ἐγώ, σὰν ἤμουν μωρό».

— «Πιέ το, ἀρνάκι μου, πιέ το» τοῦ ἔλεγε μὲ ἀγάπη καὶ ἡ Νίνα.

Ἐπινε τὸ ἀρνάκι: κλούκ, κλούκ.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο τὸ ἀρνάκι κούνησε τὸ κεφάλι του, καὶ τὸ ρωγοθύζι βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

«Μπέ, μπέ, μπέεε» φώναζε τώρα τὸ ἀρνάκι, σὰ νὰ ἔλεγε στοὺς δυὸ μικροὺς του φίλους:

«Εὐχαριστῶ, καλὰ μου παιδιά, εὐχαριστῶ!»

Ἔτσι ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος σιγὰ σιγὰ μεγάλωσαν τὸ ἀρνάκι, ὥσπου συνήθισε νὰ τρώη πια τὸ χορτάρι.

§ 7. Πῶς ὁ Νίκος καὶ ἡ Νίνα
κελοδέχονται τὰ χελιδόνια.

1

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποῦ καθόταν ἡ Νίνα στο πα-
ράθυρο καὶ κεντοῦσε, ἀκούει μέσα στήν κάμαρα
κελάηδημα γλυκό.

Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ ἀμέσως φωνάζει ὀλη
χαρά :

« Νίκο, Νίκο ! τρέξε γρήγορα ! τρέξε γρήγορα ! »

Στὴ στιγμή ὁ Νίκος βρέθηκε μέσα.

« Α ! Δέν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ κι αὐτὸς ἀπὸ τὴ
χαρά του γιὰ ὅ τι εἶδε.

« Καλῶς τα, καλῶς τα ! » φώναξαν τὰ δυὸ παιδιά.
Τί λοιπὸν ἦταν αὐτό, ποῦ τοὺς ἔκαμε τόσο νὰ χαροῦν;

Δυὸ χελιδονάκια φτερούγιζαν γύρω γύρω μέσα
σὴν κάμαρα, καὶ κελαηδοῦσαν γλυκά καὶ ζωηρά.

Σὲ λίγο τὰ δυὸ χελιδόνια βγήκαν ἔξω καὶ
κάθισαν στὴ μυγδαλιά.

2

Τὰ δυὸ παιδιά ἔτρεξαν σὸ μπαλκόνι καὶ
ἄρχισαν τὸ τραγούδι :

Καλῶς ἦρθες τώρα πάλι,
χελιδόνι μου μικρό,
μὲ τῆς ἀνοιξης τὰ κάλλη
καὶ μὲ τὸν καλὸν καιρό.

Σὲ γνωρίζω· ἐκεῖνο θάσαι
ποῦ ἤρθες πέρσι με χαρά.
Ἔλα πάλι, μὴ φοβᾶσαι,
κι ἐδῶ χτίσε τὴ φωλιά.

Θέλω κάθε αὐγή, πουλί μου,
δῶ σιμὰ νὰ τριγυρνᾷς·
νάρχεσαι μὲς στὴν αὐλή μου,
νὰ λαλῆς νὰ μὲ ξυπνᾷς.

§ 8. Πῶς γιόρτασε τὸ σχολεῖο τῆς Νίνας
τὴν πρωτομαγιά.

1

«Νίκο μου, σήμερα ἔχω μεγάλη χαρά» εἶπε
ἓνα βράδυ ἡ Νίνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό.

— «Πές μου γιατί;» λέει ὁ Νίκος.

— «Νά, ἡ δασκάλισσα μᾶς εἶπε, πὼς αὔριο
τὸ πρωὶ θὰ πᾶμε περίπατο, νὰ γιορτάσωμε τὴν
πρωτομαγιά» εἶπε ἡ Νίνα.

— «Ἄχ, τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶναι! Μὲ παίρνεις
καὶ μένα. Νίνα μου;» ρώτησε τότε ὁ Νίκος.

— «Σὲ παίρνω» ἀποκρίθηκε ἡ Νίνα. «Ἰσα ἴσα
ζήτησα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴ δασκάλισσα, καὶ μοῦ
εἶπε νὰ σὲ πάρω. Τώρα λοιπόν, καληνύχτα.
Πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε».

2

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωὶ, ὅλα τὰ παιδιά πετοῦσαν ἀπὸ τῆ χαρὰ τους.

Ἡ δασκάλισσα τὰ πῆγε ἀπάνω στὸ βουνό.

Ἀπὸ κεῖ ἀπάνω φαίνεται καταπράσινος ὅλος ὁ κάμπος.

Στὰ περιβόλια, οἱ ἀνθισμένες τριανταφυλλιές σκορπίζουν ὀλόγυρα τὴ γλυκιά τους μυρουδιά.

Οἱ πορτοκαλιές καὶ οἱ λεμονιές, ἀνθοστολισμένες σὰ νυφούλες, τόσο μοσχομυρίζουν, πὸ θαρρεῖ κανεῖς πὼς εἶναι στὸν παράδεισο.

Τὰ παιδιά τρελά ἀπὸ τῆ χαρὰ τους, τραβοῦν καὶ σκορπίζονται στὰ πλάγια τοῦ μικροῦ βουνοῦ καὶ στὰ χωράφια, καὶ τραγουδώντας κόβουν καὶ ὅλο κόβουν τὰ ὄμορφα λουλούδια.

Ὁ Νίκος μὲ δυὸ τρία ἄλλα παιδιά χώνονται μέσα στὰ γεννήματα, καὶ κυνηγοῦν νὰ πιάσουν δυὸ πεταλοῦδες. Καὶ γελοῦν, καὶ γελοῦν.

3

Νὰ τώρα τὰ παιδιά, ὅλα στὴ γραμμὴ, φορτωμένα μὲ τριαντάφυλλα καὶ ἄλλα λουλούδια, ὅσα μπόρεσαν νὰ πάρουν. Κρατεῖ τὸ καθένα στὸ χέρι καὶ τὸ στεφάνι του, φτιασμένο μὲ λογιῶν λογιῶν λουλούδια. Τὸ πηγαίνει στὸ σπίτι· ἐκεῖ θὰ κρεμάσουν τὸ στεφάνι στὸ μπαλκόνι τους, ἢ ἀπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ξεκινοῦν τὰ παιδιά μὲ γέλια καὶ χαρὲς ὅλα
μαζί, καὶ τραγουδοῦν τὸ τραγούδι τοῦ Μάη:

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κεῖνα
στὸ Μάη, ποῦ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν
— τῆς γῆς ἀγγελούδια —
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούργια τραγούδια
στὸ Μάη, ποῦ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι ποῦ στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
εὐθύς μοσχοβόλησαν
κι ἀνθισαν γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, ποῦ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει,
κι ἀπ' τὸν ἀγκιθόβατο
δροσούλα σταλάζει

στό Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται
καθρέφτης, καί πάλι
τὸ κῦμα της χύνεται
τὸν ὕμνο νὰ ψάλῃ
στό Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιά ραντισμένα
στό Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

**§ 9. Πῶς ἡ μητέρα ξενυχτᾷ κοντὰ
στον ἄρρωστο Νίκο.**

1

Μιά μέρα ὁ Νίκος ἀρρώστητε.

Ἰδρωσε πολὺ τὴν ὥρα πού ἔπαιζε, κι ἔτσι
κρυολόγησε.

Ἡ μητέρα, ἅμα εἶδε τὸ Νίκο μὲ θερμῆ, τὸν
ἔβαλε στό κρεβάτι καὶ ἀμέσως ἔστειλε γιὰ τὸ
γιατρό.

Ὁ γιατρός εἶδε πὼς εἶχε ὁ Νίκος πολὺ θέρμη, ζάρωσε τὰ φρύδια του, καὶ εἶπε σοβαρὰ σοβαρὰ στὴ μητέρα :

«Νὰ τοῦ βάλῃς βεντουζες, κυρά Ἐλένη, καὶ ἀπὸ τὸ γιατρικὸ πὺν θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο νὰ τοῦ δίνῃς κάθε ὥρα μιὰ κουταλιά».

2

Τὸ βράδου ἦρθε ὁ πατέρας, βρῆκε ἄρρωστο τὸ Νίκο καὶ ἀνησύχησε πολὺ. Ἦρθε ὁμως σὲ λίγο καὶ ὁ γιατρός, καὶ βρῆκε τὸ Νίκο καλύτερα. Τότε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα κάπως ἡσύχασαν.

Ἡ ὀλητὴ νύχτα ἡ μητέρα καθόλου δὲν κοιμήθηκε. Ἀκουμπισμένη στὸ προσκέφαλο τοῦ Νίκου, τὸν κοιτάζει μὲ ἀγάπη, τοῦ βάζει ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὸ χέρι της στὸ μέτωπο πὺν τὸ ψήνει ὁ πυρετός, καὶ τοῦ δίνει τὸ γιατρικὸ τὴν ὥρα πὺν πρέπει.

Δέκα μέρες πέρασαν ἔτσι, καὶ ἡ μητέρα ἡ καημένη δὲν εἶχε κλείσει μάτι.

Κάτω τὸ βιβλίον
κι ἡ γραμματικὴ
φτάνει τὸ σχολεῖον,
ἦρθε ἡ Κυρικὴ!

Μιὰ μονάχα μέρα
ἔχομε, παιδιά.
αὐριο Δευτέρα.
πάλι τσιμουδιά.

Ὡς τὸ βράδυ. ἀργία,
τόπι καὶ κρυφτό
τὸ πρωί, βιβλία
καὶ κορμὶ σκυφτό.

Μὴ λοιπὸν ἀργοῦμε,
πῆδο καὶ φωνή,
γιατὶ θὰ στρωθοῦμε
πάλι στὸ σκαμνί.

§ 13. Τί ἔκαμε ἓνας πλούσιος, ὅταν ἔπεσε
πεῖνα στὸν τόπο του.

1

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ τραγούδι εἶπε ἡ γιαγιά στὴ
Νίνα καὶ στὸ Νίκο:

«Ἐλᾶτε τώρα, νὰ σᾶς πῶ τὸ ὠραῖο παρα-
μυθάκι ποῦ σᾶς ἔταξα ἀπὸ χτές».

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν, πῆραν καθίσματα καὶ κάθισαν κοντά της.

Ἡ γιαγιά ρουφώντας τὸν καφέ ἄρχισε :

«Μιά φορά, σ' ἓναν τόπο ἦταν πολὺ κακὴ χρονιά. Οἱ καημένοι οἱ φτωχοὶ ὑπόφεραν πολὺ.

Ἕνας πλούσιος τότε, προσκάλεσε τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπε :

«Νά, ἐδῶ στὸ καλάθι ἔχω ψωμάκια, ἀπὸ ἓνα γιὰ τὸ καθένα σας. Πάρτε. Κάθε μέρα νὰ ἔρχεστε, ὥσπου ὁ Θεὸς νὰ μᾶς στείλῃ καλύτερες μέρες».

Κάθε παιδί διάλεγε τὸ μεγαλύτερο ψωμί, τὸ ἐπαιρνε κι ἔφευγε, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ στὸν καλὸ τὸν ἄνθρωπο.

Τελευταῖο ἀπ' ὄλα τὰ παιδιὰ πῆγε ἡ Νίνα, ἓνα ντροπαλὸ κοριτσάκι. Πῆρε τὸ μικρότερο ψωμί ποὺ ἔμεινε, φίλησε τὸ χέρι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, καὶ φεύγοντας τοῦ εἶπε «εὐχαριστῶ πολὺ», καὶ γύρισε στὸ σπίτι τους.

2

Τῆ δεύτερη μέρα ἔγινε τὸ ἴδιο.

Ὅταν ἡ μητέρα τῆς Νίνας ἔκοψε τώρα τὸ ψωμί ποὺ εἶχε φέρεи ἡ κόρη της ἀπὸ τὸν καλὸ μας τὸν πλούσιο, ἔπεσαν ἀπὸ μέσα πολλὲς χρυσὲς λίρες.

«Παιδί μου, νὰ τίς πάρης» εἶπε ἡ μητέρα, «καὶ νὰ τίς πᾶς στὸν καλὸ τὸν ἄνθρωπο. Ποιὸς ξέρει πῶς βρέθηκαν στὸ ψωμί· χωρὶς ἄλλο κατὰ λάθος ἔτυχε καὶ μπῆκαν ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Νίνα ἔτρεξε ἀμέσως.

Ὅταν εἶδε ὁ πλούσιος κύριος, πὼς ἡ Νίνα τοῦ ἔφερε τίς λίρες πὺ εἶχαν βρεθῆ μέσα στοῦ ψωμί. εἶπε :

« Εἶχα δίκιο ἐγώ, πὺ σὲ κατάλαβα γιὰ καλὸ παιδί. Δὲν ἔγινε λοιπὸν κανένα λάθος, κοριτσάκι μου. Τίς λίρες ἐγώ εἶπα νὰ τίς βάλουν ἐπίτηδες γιὰ σένα. Ξέρεις γιὰτί ; »

Ἡ Νίνα σὰν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, κατάκκο- χίνισε σὰν παπαρουνίτσα.

« Ἄ, τί ὠραῖο πὺ ἦταν, γιὰγιά » εἶπε ὁ Νίκος. « Πότε θὰ μᾶς πῆς κι ἄλλο ; »

— « Ἐχε ὑπομονή, ἀγοράκι μου » εἶπε ἡ κυρούλα.

§ 14. Τί παιχνίδια παίζουν ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος.

1

Ὁ Νίκος δὲν ἔχει πάει ἀκόμη στοῦ σχολεῖο, γιὰτί εἶναι μικρός.

Κάθεται λοιπὸν στοῦ σπίτι καὶ παίζει πότε μὲ τὸ τόπι πὺ τοῦ ἔφερε ἡ κυρούλα, καὶ πότε μὲ τὸ σκυλάκι τοῦ τὸ Μοῦργο.

Πολλές φορές κατεβαίνει στήν αὐλή. Ἐκεῖ ἔρχεται καὶ ὁ Μῆτσος, ἓνα μικρὸ παιδάκι σὰν αὐτόν, καὶ παίζουν τοὺς βόλους.

Πιὸ πέρα, εἶναι ξαπλωμένο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πασχαλιά τὸ ἀρνάκι τοῦ Νίκου.

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Μῆτσος τοῦ φωνάζουν: «μπέ, μπέ»· καὶ τὸ ἀρνάκι χαρούμενο καὶ πηδηχτὸ τρέχει κοντὰ τους.

Τὸ παίρνουν ἀγκαλιὰ πότε ὁ Νίκος καὶ πότε ὁ Μῆτσος καὶ τὸ χαϊδεύουν μὲ ἀγάπη.

2

Ὅταν ἔρχεται ἡ Νίνα ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ δὲν ἔχει ἄλλη δουλειά, παίρνει τὶς κουκλὲς τῆς καὶ παίζει.

Ὁ Νίκος πάει κι αὐτὸς κοντὰ τῆς καὶ τῆς λέει:

«Δῶσε καὶ σὲ μένα, Νίνα μου, μιὰ ἀπὸ τὶς κουκλίτσες σου».

— «Νὰ σοῦ δώσω, Νίκο μου» λέει πρόθυμα ἡ Νίνα. «Νά, πάρε αὐτὴν ἐδῶ. Βλέπεις τ' ἄσπρα τῆς μαλλάκια; Μοιάζει σὰ γιαγιά. Θὰ πῶ τοῦ πατέρα νὰ μοῦ φέρῃ καὶ γυαλιὰ νὰ τῆς τὰ φορέσω στὰ μάτια. Πρόσεχε τώρα, Νίκο μου, μὴ σοῦ πέση καὶ σπάση».

Ἡ Νίνα εἶχε τὶς ἄλλες κουκλὲς βαλμμένες στὴ σειρά, ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἔλεγε τώρα στὴ μιὰ:

«Ἐσύ, εἶσαι κουτσομπόλα! Νὰ προσέχης, γιατί θὰ σ' ἀφήσω νηστεία».

Στὴν ἄλλη ἔλεγε:

«Ἐσύ μικρούλα μου, εἶσαι ἓνα καλὸ κοριτσάκι. Θὰ σοῦ φτιάσω λοιπὸν μιὰ ὠραία ποδίτσα. Κάθισε τώρα νὰ σοῦ φέρω στραγάλια».

Και στήν τρίτη :

« Ἐσύ, μοῦ φαίνεται πὼς πῆρες κι ἔφαγες
κρυφὰ τὸ γλυκὸ τῆς μητέρας. "Α, πολὺ ἄσχημα
ἔκαμες, πολὺ ἄσχημα! "Αν τὸ ξανακάμης, θὰ
σοῦ βάλω πιπέρι στὸ στόμα ».

3

" Ἄλλη φορά πάλι ἔβαζε ἡ Νίνα τὴ μικρὴ της
κουκλίτσα μέσα στήν κούνια. Τὴ σκέπαζε τότε
μὲ τὸ σεντονάκι της, καὶ ὕστερα τὴν κουνοῦσε γιὰ
νὰ κοιμηθῆ, τραγουδώντας τὸ τραγούδι ποὺ ἔλεγε
ἡ μητέρα στὸ Νίκο, σὰν ἦταν μωρό :

Κάμε νανάκια,
χρυσό μου παιδί,
λέγει ἡ μανούλα σου
καὶ τραγουδεῖ.

Αὔριο πάλι
θ' ἀρχίσης πρωί
τὰ παιχνιδάκια σου
καὶ τὴ βοή.

Κλεῖσε τὰ μάτια σου
τ' ἀγγελικά,
κι ὄνειρα βλέπε
χρυσὰ καὶ γλυκά.

4

Ὁ θεῖος εἶδε πόση ἀγάπη εἶχε γιὰ τὶς κοῦκλες
τῆς ἡ Νίνα, καὶ τῆς ἔκαμε τραγούδι. Αὐτὸ ἐδῶ:

Σὲ σκαμνὶ ἀνεβασμένη
στὸ τραπέζι τῆς σιμά,
ἡ Νινούλα μας σκυμμένη
μὲ τὶς κοῦκλες πολεμᾶ.

Ἄλλης δένει τὴ σκουφίτσα,
ἄλλης λύνει τὰ μαλλιά,
σ' ἄλλη βάνει μιὰ καρφίτσα,
σ' ἄλλη κάνει μιὰ θηλιά.

Κάπου σὰν τὸ παπαγάλο,
σὰ μαϊμοῦ ἀληθινή,
κάνει τάχα τὸ μεγάλο
καὶ ψηλώνει τὴ φωνή.

«Ἐ κυρίες μου» τοὺς κράζει,
«τί εἶναι τούτη ἡ τεμπελιά;
Καθισιὸ πολὺ πειράζει·
σηκωθῆτε στὴ δουλειά!

«Θὰ μᾶς ἔρθουν ἐπισκέψεις·
ἐτοιμάστε τὸ γλυκό·
Σὺ τὸ δίσκο νὰ παστρέψης,
σὺ νὰ εἶσαι γνωστικό.

»Κι ἐσύ, ἔλα στὰ μυαλά σου,
κουτσομπόλα μου, γιατί
παίρνω πίσω τὰ παπά σου
καὶ σὲ βάνω στὸ κουτί».

§ 15. Γιατί χάρηκε ὁ Νίκος.

Νά, ἦρθε τώρα ἡ ζέστη καὶ τὸ καλοκαίρι.
Οἱ γεωργοὶ θέρισαν τὰ χωράφια, ἀλώνισαν τὰ
στάχυα στ' ἀλώνια κι ἔφεραν τὸ σιτάρι στὸν καλό
τους μυλωνά, νὰ τὸ κάμη ἀλεύρι στὸ μύλο του.

Οἱ ἄνθρωποι τώρα πηγαίνουν καὶ δροσίζονται
στὸν ἴσκιο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ἐξοχῆς.

Μιὰ μέρα ὁ κύρ Λάμπης εἶπε στοὺς δικούς του:
«Αὔριο εἶναι Κυριακή. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἐκκλη-
σία θὰ πᾶμε ὅλοι νὰ διασκεδάσωμε στὸ περιβόλι».

Ἀπ' ὅλους περισσότερο χάρηκε ὁ Νίκος σὰν τὸ
ἄκουσε, γιατί πολλές φορές εἶχε παρακαλέσει
τὸν πατέρα του νὰ τὸν πάρη νὰ δῆ τὸ περιβόλι.

§ 16. Τί εἶδαν ὁ Νίκος καὶ ἡ Νίνα στὸ περιβόλι.

1

Λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἅμα ἀπόλυσε
ἡ ἐκκλησία, ξεκίνησαν, γιὰ τὸ περιβόλι.

Σιγὰ σιγὰ κουβεντιάζοντας στὸ δρόμο, ἔφτα-
σαν ἐκεῖ.

Ὁ πατέρας εἶχε μαντρωμένο τὸ περιβόλι γύρω γύρω μὲ τοῖχο, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ πηδοῦν τὰ ζῶα μέσα.

Ἄμα μπῆκαν ἐκεῖ μέσα ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος τὰ ἔχασαν· δὲν ἤξεραν τί νὰ πρωτοκοιτάξουν καὶ νὰ καμαρώσουν.

Δεξιὰ ἦταν μιὰ μεγάλη σειρὰ μηλιές, γεμάτες γλυκὰ καὶ κατακόκκινα μῆλα

Πιὸ πέρα ἦταν μεγάλες συκιές μὲ μεγάλα σῦκα.

Ἄριστερὰ ἦταν πορτοκαλιές καὶ λεμονιές, μὲ πολλὰ μὰ ἀγίνωτα πορτοκάλια καὶ λεμόνια.

Προχωροῦν πιὸ κάτω καὶ βλέπουν πολλές κερσιές καὶ βυσσινιές, πὺ λυγοῦσαν νὰ σπάσουν ἀπὸ τὰ πολλὰ κεράσια καὶ τὰ βύσσина.

Τέλος, ὅπου κι ἂν γύριζαν, παντοῦ ἔβλεπαν ὡραῖα καταπράσινα δέντρα καὶ λουλούδια, τόσο πολλὰ, πὺ μοσκοβολοῦσε ὅλος ὁ τόπος.

2

Ἔτσι περτατώντας, μπροστὰ ὁ κὺρ Λάμπης καὶ πίσω ἡ οἰκογένεια, ἔφτασαν πέρα στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ περιβολιοῦ.

Ἦταν ἐκεῖ ἓνας πολὺ μεγάλος πλάτανος καὶ στήριζα του ἀνάβρυξε νερὸ καθαρὸ καὶ πολὺ δροσερό.

Ἀπάνω στὸν πλάτανο, καὶ γύρω σ'ἄλλα δέντρα, ἦταν τοῦ κόσμου τὰ πουλιά, καὶ κελαηδοῦσαν γλυκὰ γλυκὰ.

Ἐκεῖ στὸν ἴσκιό ἀπὸ κάτω, κάθισαν νὰ ξεκουραστοῦν. Τότε ὁ πατέρας ἄρχισε, καὶ πολλὴ ὥρα ἔλεγε στὰ παιδιά του γιὰ τὰ διάφορα δέντρα καὶ τὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ.

§ 17. Τί βλέπουν ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος
στὸ λαχανόκηπο.

1

Ὑστερα ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα γύρισαν τὰ δύο τους παιδιά σὲ ὄλο τὸ περιβόλι.

Ἡ κυρούλα ἦταν κουρασμένη· γι' αὐτὸ κάθισε στὸν ἴσκιό κι ἔπινε τὸν καφέ της.

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος ἀκολουθοῦσαν τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μὲ γέλια καὶ πῆδους καὶ φωνές, καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ δείξουν τὴ χαρὰ τους γιὰ ὅσα ἔβλεπαν.

Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἔφτασαν κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ, ποῦ ἦταν ὁ λαχανόκηπος.

Ἐκεῖ βρῆκαν τὸ Γιάννη τὸν παραγιό, ποῦ ἔσκαθε μὲ τὸ ξινάρι τίς βραγιές τοῦ κήπου καὶ φύτευε διάφορα λαχανικά.

Μέσα στίς βραγιές ἦταν φυτεμένες ντομάτες, μελιτζάνες, σέλινα, ραπάνια, κολοκυθιές, ἀγκουριές, πεπονιές, ραδίκια καὶ ἄλλα διάφορα λαχανικά.

Ὁ πατέρας κοιτάζοντας μὲ προσοχὴ τὰ λαχανικά εἶπε :

«Γιάννη, ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ λαχανικά βλέπω καὶ φάνηκαν κάμπιες. Ἄφησε κάθε ἄλλη δουλειὰ κι ἔλα νὰ τὰ παστρέψης, γιατί θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα».

Πῆγαν τὰ παιδιὰ κοντὰ καὶ εἶδαν κάτι μικρούτσικα πράσινα σκουληκάκια.

«Πῶς μποροῦν, πατέρα, τόσα δὲ μικρὰ σκουληκάκια νὰ χαλάσουν τὰ λάχανα ;» ρωτοῦν τὸν πατέρα μὲ ἀπορία.

— «Τώρα εἶναι μικρὰ» λέει ὁ πατέρας· «ἀν ὅμως δὲν τὰ σκοτώσωμε ἀμέσως, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τρώγοντας τρώγοντας γίνονται πολὺ μεγάλα σκουλήκια. Καὶ τότε μποροῦν νὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ὅσα ἔχει τὸ περιβόλι.

«Ἄμα πᾶμε νὰ καθίσωμε στὸν πλάτανο, θὰ σᾶς πῶ μία ἱστορία γι' αὐτὲς τίς κάμπιες».

Ὁ πατέρας ἔκοψε ὕστερα πεπόνια, ἀγκούρια, ντομάτες καὶ μαρούλια καὶ τὰ ἔβαλε μέσα στὸ καλάθι. Τὸ πῆραν τότε ἡ Νίνα μὲ τὸ Νίκο νὰ τὸ πᾶνε στὸν πλάτανο, ἐκεῖ ποῦ καθόταν καὶ περίμενε ἡ κυρούλα.

§ 18. Πῶς εἶδε ὁ Νίκος μιὰ χελώνα
καὶ φοβήθηκε.

1

Στὸ δρόμο καθὼς προχωροῦσαν ὁ Νίκος μὲ τὴ Νίνα κρατώντας τὸ καλάθι, βλέπουν ἔξαφνα καὶ περπατοῦσε μπροστά τους μιὰ μεγάλη χελώνα.

Ὁ Νίκος, ἄμα εἶδε τὴ χελώνα, ἔβαλε τὶς φωνές. Παράτησε τὸ καλάθι καὶ κατατρομαγμένος τόβαλε στὰ πόδια. Πρώτη φορά ὁ κακόμοιρος ἔβλεπε τέτοιο θηρίο!

Ἡ Νίνα ἔσκασε τὰ γέλια ὅταν εἶδε τὸ Νίκο να κἀνῃ ἔτσι.

Λίγο παραπίσω ἐρχόταν ὁ πατέρας μὲ τὴ μητέρα κουβεντιάζοντας· μόλις εἶδαν τὸ Νίκο να τρέχη καὶ νὰ βγάξῃ ἄγριες φωνές, τρόμαξαν μὴν ἔπαθε τίποτα κακό.

Τρέχει με λαχτάρᾳ ὁ πατέρας, καὶ παίρνει τὸ Νίκο στὴν ἀγκαλιά.

«Τί ἔπαθες, παιδί μου;» τοῦ λέει.

Ὁ Νίκος ὁμως, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο, δὲν μποροῦσε νὰ βγάλη λέξη.

2

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ πού στεκόταν καὶ περίμενε ἡ Νίνα. Σὰν εἶδαν τὴ χελώνα πού ἔκαμε τὸ Νίκο τόσο νὰ φοβηθῆ, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια.

Ὁ Νίκος ἀπὸ τὸ φόβο του ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς μητέρας. Τὸν παρακινούσε ὁ πατέρας νὰ πλησιάσῃ, αὐτὸς ὁμως ἔλεγε:

«Φοβοῦμαι, πατέρα, φοβοῦμαι! Θὰ μὲ φάη!»

Ἡ μητέρα, ὁ πατέρας καὶ ἡ Νίνα γέλασαν ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ μητέρα ἔπιασε τὸ Νίκο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ξεθαρρέψῃ καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ζυγώσῃ ἐκεῖ πού ἦταν ἡ χελώνα.

«Μή, μή, μητερούλα μου» ἔλεγε ὁ Νίκος.

Με τὰ πολλά, σὰν εἶδε ὁ Νίκος πὼς ὅλοι γελοῦσαν μαζί του, κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῆ.

Ἐκρυψε λοιπὸν τὸ φόβο του ὅσο μποροῦσε, πῆγε σιγὰ σιγὰ κοντά, καὶ εἶδε τὴ χελώνα ποὺ εἶχε χωμένα τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια μέσα στὸ καύκαλό της.

Τότε ὁ πατέρας εἶπε στὸ Νίκο :

«Ἐλα δῶ, παιδί μου· γιατί φοβήθηκες ; Αὐτὸ τὸ ζῶο εἶναι ἄκακο. Δὲν πειράζει κανένα. Νά. ἄμα σὲ εἶδε, χώθηκε στὸ καυκί της, γιατί φοβήθηκε μήπως τῆς κάμης ἐσὺ κανένα κακό».

Τώρα πιά ὁ Νίκος ἄρχισε νὰ γελάει κι αὐτός, γιατί κατάλαβε πὼς εἶχε φοβηθῆ χωρὶς κανένα λόγο.

§ 19. Τί εἶπε ἡ κυρούλα γιὰ τὴ χελώνα στὰ παιδιὰ.

1

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἀποκάτω στὸν πλάτανο ποὺ καθόταν ἡ γιαγιά.

Ἡ Νίνα κάθισε καὶ εἶπε στὴ γιαγιά τὸ φόβο ποὺ πῆρε ὁ Νίκος, ὅταν εἶδε τὴ χελώνα, καὶ ἡ γιαγιά δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ κι αὐτὴ τὰ γέλια. Ὑστερα εἶπε :

«Ἐλα δῶ, Νίκο μου· εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, καὶ γι' αὐτὸ φοβήθηκες τὸν ψωμά».

— «Ποιός εἶναι ὁ ψωμάς, γιαγιά;» ρώτησε ἡ Νίνα.

— «Ἄ! δὲν ξέρετε τὴν ἱστορία του; Καθίστε λοιπὸν κάτω, νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ πῶς ἔκαμε τὴν χελώνα ὁ Θεός.

2

Μιά φορά, ὁ Κύριός μας ὁ Χριστός, κατέβηκε στὸν κόσμο ντυμένος σὰ ζητιάνος

Ἔτσι ἀγνώριστος γύριζε καὶ ζητιάνευε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπου καὶ ἂν πέρασε, τοῦ ἔδιναν ἄλλος καμιὰ πεντάρρα καὶ ἄλλος κανένα κομματί ψωμί.

Ποῦ καὶ ποῦ, τύχαινε κανένας ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ τοῦ δώσει, καὶ ἔλεγε:

«Πήγαινε στὸ καλό, παππούλη, ὁ Θεός νὰ σ' ἐλεήσει».

Ὁ Χριστὸς ἔφευγε χωρὶς νὰ τοῦ κακοφανῆ, καὶ πήγαινε στὴν παρακάτω πόρτα.

3

Ἔτσι γυρίζοντας, ἔφτασε καὶ στὴν πόρτα ἐνὸς ψωμά.

Ὁ ψωμάς μέσα στὸ ψωμάδικο εἶχε σωρὸ τα ψωμιά. Ἦταν ὅμως τόσο ἄσπλαχνος, ποὺ ὅλοι ἔλεγαν, πῶς κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτὲ νὰ ἐλεῖ φτωχό. Ὅλους τοὺς ἔδιωχνε μὲ ἄσχημο τρόπο.

Ὁ Χριστὸς χαιρέτησε τὸν ψωμά μὲ γλυκὸ τρόπο καὶ τοῦ ζήτησε λίγο ψωμί, σὰ ζητιάνος.

Ὁ Φωμᾶς τὸν ἔβρισε καὶ τοῦ ἔδωσε μιά σπρω-
ξιά νὰ φύγη.

Ὁ Χριστὸς ὁμῶς δὲν ἔφευγε· στάθηκε στῦ-
λος, ἐκεῖ.

4

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, θυμώνει πιὸ πολὺ
ὁ Φωμᾶς καὶ σηκώνει τὸ πλαστήρι πὺ ἐπλαθε
τὸ Φωμί, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ ζητιάνο. Καταλα-
βαίνετε; νὰ χτυπήσῃ τὸ Χριστό!

Στὴ στιγμὴ ὁ Φωμᾶς ἔγινε χελώνα· καὶ ἀπο-
τότε σέρνει στὴ ράχη του τὸ σκαφίδι πὺ ζύμωνε,
καὶ στὴν κοιλιά του τὸ πλαστήρι πὺ ἐπλαθε
τὸ Φωμί».

§ 20. Τί λέει ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ.
γιὰ τὸ δέντρο καὶ τὰ πουλάκια.

1

Ἄμα τελείωσε ἡ γιαγιά τὴν ἱστορία τοῦ
Φωμᾶ, ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος θυμήθηκαν τί τοὺς
εἶχε τάξει ὁ πατέρας:

«Ἐλα τώρα, πατέρα, ἡ σειρά σου. Τί θὰ
μᾶς πῆς γιὰ τίς κάμπιες;»

— «Ἀκοῦστε» εἶπε ὁ πατέρας.

Ἐμιά φορά, ἓνα ζευγαράκι πουλιά πέταξαν
καὶ ἤρθαν τὴν ἀνοιχτὴν στὸ χωριό μας.

Ἐλεγαν νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι μαζί μας.

Μὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους, γιὰ νὰ μὴν πάθουν τίποτα ἀπὸ τὴ γάτα;

«Μποροῦμε τάχα νὰ χτίσωμε στὰ κλαδιά σου τὴ φωλίτσα μας;» ρώτησαν ἓνα μεγάλο δέντρο.

— «Σὰς δέχομαι μὲ μεγάλη μου χαρὰ» εἶπε τὸ δέντρο, γέρνοντας τὴν κορφή του. «Εἶμαι μεγάλο καὶ μπορῶ νὰ βαστάξω πολλές τέτοιες φωλιές, μὰ καὶ σεῖς νὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρη. Βλέπετε πῶς εἶμαι ντυμένο μὲ τὰ φύλλα μου τὰ καταπράσινα! Μὰ τί ὠφελεῖ; Ἔρχονται οἱ κάμπιες καὶ μοῦ τρῶνε τὰ φύλλα μου. Σαλεύω τὰ κλαδιά μου, αὐτὲς ὅμως δὲν πέφτουν. Κάνω νὰ τίς σκοτώσω, χτυπώντας γύρω τὰ κλαδιά μου, μὰ τίποτα δὲν κάνω. Ὡ, πολὺ σὰς παρακαλῶ, γλιτῶστε με ἀπὸ τίς κακὲς κάμπιες»

— «Ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχεῖς· οὔτε μία δὲ θὰ μείνη» εἶπαν τὰ πουλάκια, καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ χτίζουν τὴ φωλιά τους.

Γρήγορα τὴν τελείωσαν.

2

Τὸ θηλυκὸ πουλί γέννησε πέντε μικρὰ αὐγουλάκια καὶ τὰ κλώσησε. Ὑστερ' ἀπὸ δεκατέσσερες μέρες εἶχαν βγῆ πέντε μικρούτσικα πουλακια.

«Τσιού, τσιού» φώναζαν παραπονετικά, δταν κρῦωναν ἢ βρέχονταν ἢ τὰ ἔπιανε ἡ ζέστη.

Τὸ δέντρο τὰ λυπήθηκε. Τὰ σκέπαζε μὲ τὰ

πυκνά φύλλα του, κι ἔτσι τὰ φύλαγε ἀπὸ τὸ κρύο, ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ἀπὸ τὴ ζέστη.

3

Ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα τῶν πουλιῶν μάζευαν τις κάμπιες ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ τάγιζαν τὰ πουλάκια τους.

Ἄφου ἔτρωγαν καὶ χόρταιναν κι αὐτοί, ἡ μητέρα σκέπαζε μὲ τις φτεροῦγες της τὰ μικρούλια της νὰ κοιμηθοῦν, καὶ ὁ πατέρας καθόταν ἀπάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ τὰ νανούριζε μὲ τὸ γλυκὸ κελάηδημά του.

Τὰ πουλάκια ὄλο καὶ μεγάλωναν.

Ἄρχισαν πρῶτα νὰ πετοῦν ἀπὸ τὸ ἓνα σὲ ἄλλο κλαδὶ τοῦ δέντρου. ὕστερα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, καὶ τέλος ἀπὸ περιβόλι σὲ περιβόλι.

Βοηθοῦσαν καὶ τὰ πέντε πουλάκια τῶρα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τους. καὶ μάζευαν τις κάμπιες ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ εἶχαν τὴ φωλίτσα τους.

Πόσο χαιρόταν τῶρα τὸ δέντρο! Ἦταν μιὰ μεγάλη καὶ ωραία ἀχλαδιά. Δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ σαλεύη τὰ κλαδιὰ της. Ἄν τὸ ἔκανε, θὰ ἦταν κακό, γιατί θὰ ἔπεφταν τ' ἀχλαδιά της.

4

Τέλος πέρασε τὸ ζεστὸ καλοκαίρι. Ἦρθε τὸ φθινόπωρο καὶ σὲ λίγο θὰ ἔφευγε κι αὐτὸ γιὰ νὰ φτάσῃ ὁ χειμῶνας.

Τότε πέταξαν και οι έφτά, ο πατέρας, ή μητέρα και τὰ πέντε παιδιά τους για τελευταία φορά στο δέντρο, που δέχτηκε να του χτίσουν άπάνω τή φωλιά τους, και είπαν :

«Έχε γεια, καλό δέντρο! Έμεις φεύγομε. Έχε γεια».

— «Στό καλό, είπε ή άχλαδιά, στό καλό, καλά μου πουλιά. Τήν άνοιξη να ξαναρθήτε. Στό καλό».

§ 21. Πώς διασκεδάξει στον πλάτανο άποκάτω ή οίκογένεια Κάλιαμιά.

1

Ήρθε το μεσημέρι.

Ο Γιάννης έστρωσε χάρω κλαδια από το δέντρο, και ο πατέρας έκοψε άπάνω στα κλαδια το ψητό άρνι κομμάτια κομμάτια, και φέτες φέτες το ψωμί.

Επειτα κάθισαν κάτω δλοι γύρω γύρω, κι έφαγαν με πολλή όρεξη το φαγητό που ήταν καμωμένο από τὰ καλά πράματα που έβγαζε το περιβόλι.

Οί μεγάλοι ήπιαν κρασι, που το άδειαζαν από τις τσότρες στα ποτήρια· οί μικροί ήπιαν νεράκι δροσερό με το τάτι από τή βρυσούλα.

Υστερ' από το φαγητό πρώτος άρχισε το τραγούδι ο πατέρας, και τον έβοηθοϋσε ή μητέρα.

«Αχ, τί ώραία που τραγούδησαν ένα τραγούδι.

πού τὸ εἶχε μάθει ὁ πατέρας δταν ἦταν στρα-
τιώτης :

Ἄπόψε θὰ πλαγιάσωμε
στὸ μαλακὸ χορτάρι·
θὰ δώση καὶ θὰ πάρη
τὸ γλέντι μας, παιδιά.

**§ 22. Πότε καὶ πῶς γύρισε ἡ οἰκογένεια
στὸ σπίτι.**

1

Ἔτσι πέρασαν καὶ οἱ ἄλλες ὥρες μὲ χαρά,
ὡς τὸ βράδυ.

Κόντευε πιά νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος. δταν ὁ
πατέρας εἶπε νὰ ἐτοιμαστῇ ὅλη ἡ οἰκογένεια γιὰ
νὰ γυρίσουν.

Σὲ λίγο ξεκίνησαν.

Ἄμα βγῆκαν ἀπο το περιβόλι, εἶχε πιά βασι-
λέψει ὁ ἥλιος καὶ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζη.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια προχωροῦσε μὲ χαρά.

Τὸ φεγγάρι γεμάτο, εἶχε βγῆ ἀπάνω ἀπὸ τὸ
ἀντικρινὸ βουνὸ κι ἔχυνε παντοῦ τὸ γλυκὸ του φῶς.

2

Ἡ Νίνα μὲ τὸ Νίκο τραγουδοῦν τὸ φεγγάρι
μὲ χαρά :

Σὰ βλέπω τὴ μορφὴ σου,
φεγγάρι μου χλομό,
τὴ χάρη τὴ δική σου
μονάχα ἐπιθυμῶ.

Τὴ ντροπαλή σου νάχω
πῶς ἤθελα ὁμορφιά,
νά περπατῶ μονάχο
μ' ἀστέρια συντροφιά!

Νάμαι χρυσὸ φανάρι
στὸ μαῦρον οὐρανό,
καὶ τοῦ βοσκοῦ λυχνάρι
ἀπάνω στὸ βουνό.

Παρηγοριά νά χύνω
σὲ κείνον ποὺ πονεῖ,
καὶ σύντροφος νά γίνω
σὲ κείνον ποὺ ἀγρυπνεῖ.

Νά φέγγω στὸ κρεβάτι
ποὺ μένει σκοτεινό,
καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ μάτι
γλυκὰ νά τὸ σφαλνῶ.

Νοικοκυρούλα χαροπή,
τὴν τεμπελιά δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴν πολλή της προκοπή
αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατικὴ
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι·
στὸ ἔργο της προσεχτικὴ
ὅτι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὄλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τὴ μικρούλα,
καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά:
«εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

**§ 25. Πῶς βροῦσαν τὸ δρόμο δυὸ παιδιὰ
ποὺ εἶχαν νυχτωθῆ στὰ χωράφια.**

1

Ἐνα βράδυ ἡ Νίνα ρώτησε τὸ Νίκο:

«Θέλεις, Νίκο, ν' ἀκούσης τὸ μάθημα ποὺ ἔχω
αὔριο;»

— «Ναί, ναί» εἶπε ὁ Νίκος.

— «Λοιπὸν ἄκου:

Βασίλεψε ὁ ἥλιος. καὶ ἀρχισε νὰ νυχτώνη,
καὶ δὲν ἦταν ὄλα τὰ παιδιὰ στὰ σπίτια τους.

Δυὸ παιδιὰ εἶχαν μείνει στὰ χωράφια, καὶ
ἀπὸ τὸ παιχνίδι ξέχασαν πῶς ἦταν καιρὸς νὰ γυρί-
σουν πιά στὸ σπίτι. Ἡ νύχτα ὄλο καὶ σκοτείνιαζε.

Ἐξαφνα τὰ παιδία σταμάτησαν τὸ παιχνίδι τους καὶ ἄρχισαν τὰ κλάματα. Ἦταν σκοτάδι καὶ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν εὐκόλα τὸ δρόμο· καὶ τὸ σπίτι τους ἦταν μακριά.

2

Σὲ μια στιγμή γλυκὸ φῶς πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὰ φύλλα, ἀνάμεσα στα δέντρα.

Ἦταν τὸ φεγγάρι.

Εἶδε τὰ παιδιὰ καὶ εἶπε :

« Καλησπέρα, παιδιὰ· γιατί τόσο ἀργά στά χωράφι; »

Τὰ παιδία στὴν ἀρχὴ φοβήθηκαν, ὅταν ὁμοῦ εἶδαν πόσο γλυκα τοὺς χαμογελοῦσε τὸ φεγγάρι, πῆραν θάρρος καὶ εἶπαν :

« Ἄχ, μᾶς γέλασαν τὰ παιχνίδια. Δὲ βλέπομε τὸ δρόμο νὰ γυρίσωμε στὴ μητέρα μας· γιατί εἶναι νύχτα »

Τότε τὸ φεγγαράκι τοὺς εἶπε :

« Ἐγὼ σᾶς φωτίζω· ἐμπρός, νὰ βρῆτε τὸ δρόμο ».

Τὸ φεγγαράκι ἔλαμψε ἀκόμη περισσότερο καὶ ὁ δρόμος ἔφεγγε σὰ νὰ ἦταν μέρα.

Τὰ παιδιὰ πῆραν πιὸ πολὺ θάρρος, βρῆκαν τὸ δρόμο καὶ ἔτρεξαν ὅσο μπορούσαν γρήγορα.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους, στάθηκαν καὶ εἶπαν :

« Πολὺ σ' εὐχαριστοῦμε, καλὸ φεγγαράκι, γιατί μᾶς φώτισες. Καλὴ νύχτα ».

«Καλή νύχτα σας» εἶπε τὸ φεγγάρι «Γρηγόρα στή μητέρα σας, γιατί πολὺ ἀνησυχεῖ».

§ 26. Τί ἔπαθε μιὰ μέλισσα ποὺ δὲν ἄκουσε τὴ μητέρα της.

1

Ὁ Νίκος ἔπιασε τὸ βιβλίο τῆς Νίνας καὶ τὸ ξεφύλλιζε. Ἐκεῖ μέσα εἶδε τὴν εἰκόνα μιᾶς μέλισσας.

«Διάβασέ μου, Νίνα, νὰ μάθω, τί γράφει τὸ βιβλίο σου γιὰ τὴ μέλισσα».

Ἡ Νίνα ἄρχισε νὰ διαβάζη :

Κάποτε μιὰ μέλισσα δὲν ἤθελε νὰ κάνη ὅ τι τῆς ἔλεγε ἡ βασίλισσα τῆς κυψέλης.

Ἡ βασίλισσα, ἡ μητέρα της, τὴν τιμωροῦσε, μὰ ἡ μέλισσα ἀπὸ τὸ πείσμα της, ἀντὶ νὰ διορθωθῆ, γινόταν χειρότερη.

Ἡ καχημένη ἡ μητέρα ἀπελπίστηκε, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διορθώση.

Τὴ φώναξε λοιπὸν καὶ τῆς εἶπε :

«Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Ἐδῶ μέσα δὲν μπορεῖ κανένας νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ του, παρά ὅτι λέω ἐγώ. Ἡ καθεμιὰ πρέπει νὰ δουλεύη ἀκούραστα καὶ μὲ τάξη. Ἄν δὲν τὸ ἀποφασίσῃς νὰ διορθωθῆς, μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι μου».

— «Ἀλήθεια;» ρώτησε ἡ πεισματάρη μέλισσα.

— «Όποια ώρα θέλεις» εἶπε σοβαρά ἡ βασίλισσα.

2

Ἄμέσως πέταξε ἀπὸ τὴν κυψέλη ἡ πεισματάρια μέλισσα, καὶ εἶπε :

«Ἄ, μὰ αὐτὸ ἤθελα κι ἐγώ, νὰ φύγω !»

Τὴν ἡμέρα τὴν πέρασε πολὺ ὁμορφα. Ὅταν ὅμως νύχτωσε, δὲν μποροῦσε πιά νὰ μείνη στὰ λουλούδια. Ἐκανε δροσιά κι ἔπρεπε ἡ μέλισσα νὰ βρῆ καμιὰ θέση στεγνή. Βρῆκε μιὰ κουφάλα σ' ἓνα δέντρο, καὶ κεῖ μέσα πέρασε τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα πέταξε πάλι ἔξω καὶ εἶπε:

«Τί καλὰ ἔκαμα κι ἔφυγα ! Οἱ κουτὲς οἱ ἀδελφές μου εἶναι ἀναγκασμένες ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ δουλεύουν σὰ σκλάβες καὶ κουβαλοῦν ἀδιάκοπα κερὶ καὶ μέλι. Μὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέλι τι τοὺς δίνει ἡ προκομμένη μας ἡ βασίλισσα τὸ χειμῶνα ; Τὸ μοιράζει, ὅπως θέλει. Ἐπιτέλους ὅτι καὶ ἂν ἔχω ἐγώ, θὰ εἶναι δικό μου».

Ἐφαγε κι ἔπαιξε ὅλη τὴν ἡμέρα, μὰ στὴ νέα της τὴν κατοικία τίποτα δὲν πῆγε.

3

Μιὰ μέρα ἔπεσε δυνατὴ βροχὴ· οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ βροντὲς ἦταν φοβερές, ὁ ἄνεμος φυσοῦσε δυνατά. Ἡ μέλισσα πέρασε πολὺ ἀσχημα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὸ φόβο της, ποὺ ἦταν μοναχὴ.

«Ἄχ, τί καλὰ νὰ ἦμουν μὲ τίς ἀδερφές μου»

ἔλεγε. «Μὰ νὰ πῶ πὼς ἔκαμα ἄσχημα καὶ νὰ πάω πίσω, δὲν τὸ κάνω».

Ὅταν σταμάτησε ἡ βροχή, ἄρχισε ἡ μέλισσα νὰ μαζεύη κάτι γιὰ τὸ χειμῶνα, μὰ ἦταν ἀργά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦρθε ὁ χειμῶνας.

Ἡ γῆ σκεπάστηκε μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια.

Ὡ, πόσο κρύωνε τώρα στὴν κουφάλα! Πὼς θὰ περνοῦσε μὲ τὸ λίγο μέλι ὄλον τὸ χειμῶνα;

Ἡ πεῖνα μαλάκωσε τὸ πείσμα της. Μετάνιωσε καὶ γύρισε στὴν κυψέλη. Ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὴ μητέρα της.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὄλες οἱ ἀδερφές δέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πεισματάρρα.

Τὸν ἄλλο χρόνο, ἅμα ἦρθε ἡ ἀνοιξη, αὐτὴ πρώτη πέταξε νὰ πάη νὰ φέρη μέλι. Ὅλο τὸ καλοκαίρι δούλεψε περισσότερο ἀπὸ τίς ἄλλες.

§ 27. Ἐὼς ὁ Νίκος πηγαίνει στὸ σχολεῖο.

1

Πολλές φορές ὁ Νίκος, ὅταν ἔβλεπε τὴ Νίνα πού διάβαζε στὸ βιβλίο της τόσα ὠραῖα πράματα, ζήλευε κι ἔλεγε στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα:

«Ἄχ. πότε θὰ πάω στὸ σχολεῖο; Θέλω κι ἐγὼ νὰ μάθω γράμματα».

— «Ἐχεις δίκιο, παιδί μου» τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας «Θὰ πᾶς καὶ σύ, ὁ καιρὸς πλησιάζει».

Ένα πρωί λοιπόν ή μητέρα ξύπνησε τὸ Νίκο λίγο νωρίτερα.

Ὁ Νίκος δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τί τρέχει.

Σὲ λίγο ἤρθε ὁ πατέρας ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ εἶπε:

«Λοιπὸν σήμερα, Νίκο, ἔχει σχολεῖο! Νὰ πὺ θὰ γίνῃ ἡ χάρη σου».

Ὁ Νίκος, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ πατέρα, πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρά του.

2

Ἦστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα νὰ κι ἔρχεται ὁ Νίκος μὲ τὸν πατέρα του στὸ σχολεῖο.

Ὁ δάσκαλος δέχεται τὸ Νίκο μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τὸν βάζει νὰ καθίση μαζί μὲ τὸ Μῆτσο τὸ γείτονά του, πὺ μαζί του παίζει τόσα παιχνίδια.

Ὁ δάσκαλος ὕστερα ἔγραψε τὸ Νίκο στὸν κατάλογο καὶ τὸν ἔμαθε νὰ λὲη «παρών», ὅταν ἀκούῃ τ' ὄνομά του «Νίκος Καλαμάς».

Ὁ δάσκαλος ἔλεγε στὰ παιδιά τοῦ σχολείου παραμυθάκια καὶ ἄλλες ἱστορίες καὶ ὄλα ἄκουαν μὲ προσοχή.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν πῆγε ὁ Νίκος στὸ σπίτι, ἡ γιαγιά βγῆκε πρώτη καὶ τοῦ εἶπε:

«Καλῶς μου το, καλῶς μου το! Ἀκοῦστε, πῶς μοσκομυρίζει τὸ ἀγοράκι μου!»

Ὁ Νίκος πήδητε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γιαγιάς καὶ ἄρχισε πιά νὰ τῆς λὲη πόσο ὠραῖο εἶναι τὸ σχολεῖο.

2

Ὁ δάσκαλος λοιπὸν ποῦ ἤξερε πόσο κακοκέφαλος ἦταν ὁ Παρασκευάς, δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ στὸν περίπατο· κι ἔτσι τὸν παράλωσε στὸν κῦρ Νικόλα τὸν ἐπιστάτη νὰ τὸν πάῃ στὸ σπίτι.

Αὐτὸ κακοφάνηκε πολὺ στὸν Παρασκευά. Παρακαλοῦσε μὲ κλάματα τὸ δάσκαλο νὰ τὸν πάρῃ, καὶ τοῦ ἔλεγε πὼς θὰ εἶναι ἡσυχος καὶ κανένα δὲ θὰ πειράξῃ.

Ὁ δάσκαλος εἶδε τὰ πολλὰ δάκρυα τοῦ Παρασκευᾶ, τὸν πίστεψε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ πάῃ κι αὐτὸς μαζί. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς δὲν πειράξῃ κανένα παιδὶ στὸν περίπατο· ἀκοῦστε ὅμως τί ἔκαμε ὕστερα.

3

Τὴν ὥρα ποῦ ἔφυγε κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ, πῆγε στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι καὶ κοίταζε κάτω στὸ νερὸ ἓνα χέλι ποῦ κολυμποῦσε.

Ἄφου τὸ κοίταξε, τὸ κοίταξε πολλὴν ὥρα, τί νομίζετε πὼς ἔβαλε στὸ νοῦ του ; Νὰ πιάσῃ τὸ χέλι !

Ἡ κακοκεφαλιά του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ συλλογιστῇ, πὼς ἂν δοκίμαζε νὰ τὸ κάμῃ μποροῦσε νὰ πάθῃ μεγάλο κακό.

Ποῦ μυαλὸ ὁ Παρασκευάς !

Ξαπλώθηκε λοιπὸν κάτω, ἔγειρε μὲ τὸ κεφάλι

πρὸς τὸ ποτάμι, ὥσπου ἔφτανε τὸ χέρι του στὸ νερό, καὶ παραμόνευε νὰ περάσῃ τὸ χέλι για νὰ τὸ πιάσῃ!

Μὰ τὸ χέλι βέβαια δὲν ἦταν τόσο κουτό!

Ἄμα εἶδε τὸν Παρασκευά, κρύφτηκε.

Ὁ Παρασκευάς περίμενε κάμποση ὥρα καὶ σὰν εἶδε πὼς τὸ χέλι δὲν τοῦ ἔκανε τὴ χάρη νὰ περάσῃ, δοκίμασε νὰ σηκωθῇ.

Ἐκεῖ ὁμως πὸν τραβιόταν πίσω, γλιστρᾶ ὁ καλὸς μας, καὶ μπλούμ! μέσα στὸ ποτάμι!

Τὴν ὥρα πού τὸν κατακυλοῦσε τὸ ρέμα, πρό-
φτασε καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ κλαρί κάποιας ἰτιάς,
καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη:

« Βοήθεια! βοήθειααα!»

4

Ὁ κύρ Καλαμάς ἐκείνη τὴ στιγμή, τραβώντας
τὸ μουλάρι, πήγαινε στὸ ποτάμι νὰ τὸ ποτίσῃ.

Σὰν ἄκουσε τὶς φωνές, παρατᾶ τὸ καπίστρι
τοῦ μουλαριοῦ καὶ τρέχει ὅσο μποροῦσε γρήγορα
στὸ μέρος πού ἄκουσε τὸ παιδί νὰ φωνάζη.

Ὁ δάσκαλος μὲ τὰ παιδιά, καὶ ὄλοι ὅσοι τρυ-
γοῦσαν, ἔτρεξαν κι αὐτοὶ σὰν ἄκουσαν τὶς φωνές.
Μὰ ὥσπου νὰ φτάσουν, ὁ κύρ Λάμπης εἶχε πιά
βγαλμένο τὸν Παρασκευά μας, σὰ λαδωμένο πον-
τικό! Ἔτρεμε καταμουσκεμένος ὁ κακόμοιρος!

Ὅλοι κουνούσαν τὸ κεφάλι τους, πού τὸν εἶδαν
σὲ τέτοια κατάσταση.

Τὰ παιδιά στέκονταν καὶ τὸν κοίταζαν ἀμίλητα.

μέ τῇ λύπῃ ζωγραφισμένη στό πρόσωπό τους.

Ὁ δάσκαλος καταλυπημένος κι αὐτός, τοῦ εἶπε:

«Βλέπεις, παιδί μου, τί φέρνει ἡ κακοκεφαλιά; Αὐτό τό φοβερό πάθημα πρέπει νά σοῦ γίνη μάθημα».

§ 32. Πῶς ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευᾶ
εὐχαριστεῖ τόν κύρ Καλαμά.

1

Τί λαχτάρα πῆραν ὅλοι στό σπίτι τοῦ Παρασκευᾶ, σάν τόν εἶδαν νά γυρίζῃ ἔτσι λερωμένος! Ὁ δάσκαλος καί ὁ κύρ Καλαμάς, πού τόν εἶχε φέρεי στό σπίτι, τοὺς εἶπαν τὰ καθέκαστα.

Ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευᾶ, ὁ κύρ Παῦλος, ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα στό ἀμπέλι του. Ἐμαθε ἐκεῖ τὰ νέα γιά τό γιό του, κι ἔτρεξε μέ λαχτάρα σπίτι. Καθένας φαντάζεται πιά τί λόγια εἶπε στόν Παρασκευᾶ, πού τόν ἐβρῆκε ζαρωμένο σέ μιὰ γωνιά.

2

Ὁ κύρ Παῦλος δταν συνῆρθε ἀπό τὴν ἀνησυχία καί τὴν ταραχή του, ἔτρεξε ἀμέσως στό σπίτι τοῦ κύρ Λάμπη τοῦ φίλου του.

Τόν ἐβρῆκε στήν αὐλὴ πού καθόταν μέ τοὺς δικούς του καί εἶχαν τὴν κουβέντα τοῦ Παρασκευᾶ.

Ὁ κύρ Παῦλος τοὺς καλησπέρισε, καί σφίγγοντας τό χέρι τοῦ κύρ Λάμπη τοῦ εἶπε:

«Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε!» καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ πρόσωπο.

— «Ποτέ δὲ θὰ μπορέσω, φίλε μου» ἔλεγε ὁ κύριος Παῦλος, «νά σοῦ ξεπληρώσω τὸ μεγάλο καλὸ πού μοῦ ἔκαμες. Ἄς σοῦ τὸ ξεπληρώσῃ ὁ Θεός».

Ὁ κύριος Λάμπης καὶ ἡ κυρά Ἑλένη εἶπαν τότε στὸν κύριο Γεωργιάδη λόγια παρηγορητικὰ γιὰ τὸ πάθημα τοῦ γιοῦ του καὶ τοῦ εὐχήθησαν νὰ τοῦ τὸν φυλάγῃ ὁ Θεός καὶ νὰ τὸν κάμῃ καλὸ ἄνθρωπο.

§ 33. Πῶς τὸ πάθημα τοῦ Παρασκευᾶ τοῦ ἔγινε μάθημα.

Ἐπιασε τόπο ἡ εὐχή πού ἔδωσε ὁ δάσκαλος στὸν Παρασκευά.

Ὁ Παρασκευᾶς ὅταν εἶδε πῶς γλίτωσε ἀπὸ τὸ πνίξιμο, ἄλλαξε γνώμη· σιγὰ σιγὰ ἔγινε ἀλλιώτικος. Στὸ σπίτι ἦταν πολὺ ἡσυχος καὶ ὑπάκουος. Ποτέ πιά δὲ θύμωνε Ποτέ δὲν ἔβριζε. Στὸ σχολεῖο τὸ ἴδιο.

Οἱ δικοί του στὸ σπίτι δόξαζαν τὸ Θεό!

Ὁ δάσκαλος καὶ ὅλα τὰ παιδιά, τὸν ἀγαποῦσαν.

Οἱ χωριανοί, πού ἔβλεπαν τώρα τὸν καλὸν τρόπο τοῦ Παρασκευᾶ, δὲν ἀποροῦσαν καὶ πολὺ γι' αὐτό· ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους :

«Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο
ἢ φωτιά τὸ σιάζει».

Ὁ Νίκος τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν Παρασκευά, πὺ τὸν ἔκαμε φίλο. Ἦταν ἀχώριστοι ἀπὸ τότε.

§ 31. Τί ἔπαθε μιὰ κλέφτρα ἀλεπού.

1

Ἐνα πρωὶ εἶπε γελώντας ὁ πατέρας :

«Λοιπόν, Νίνα, πήγαινε τώρα κάτω στὴν αὐλή· νὰ δῆς τί ἔπαθε ἡ κυρὰ Μαριά, πὺ ἔφαγε χτέες τὴν ἄσπρη κοτούλα σου».

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος τρέχουν ἀμέσως κάτω καὶ βλέπουν τὴν ἀλεπού πιασμένη στὸ δόκανο, πὺ τὸ εἶχε στήσει ὁ πατέρας ἀπὸ τὸ βράδυ, λίγο πρὶ πέρα ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

«Μπὰ καλῶς τὴν, μπὰ καλῶς τὴν!» φωνάζει ὁ Νίκος.

—«Βλέπεις κυρὰ Μαριά, τί ἔπαθες;» λέει ἡ Νίνα.

Ἡ κυρούλα βγῆκε στὸ μπαλκόνι, καὶ βλέποντας τὰ ἐγγονάκια τῆς μὲ τὴν ἀλεπού, τοὺς εἶπε:

«Ἔτσι τὴν παθαίνουν οἱ κλέφτες. Ἐλάτε τώρα ἀπάνω, νὰ σᾶς πῶ τί ἔπαθε μιὰ ἄλλη κλέφτρα ἀλεπού».

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν ἀπάνω, καὶ ἡ κυρούλα τοὺς εἶπε:

2

«Μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, εἶχε ἓνας φτωχὸς ζευγολάτης τὸ χωραφάκι του.

Ἐκεῖ εἶχε χτισμένο πρόχειρα ἓνα καλυθάκι, καὶ ἔβαζε μέσα τὰ σύνεργά του, ὅταν τὸ βράδυ τελείωνε τὴ δουλειά του καὶ γύριζε στὸ φτωχικό του.

Μιά νύχτα ἡ ἀλεπού, ἡ κυρά Μαριά, χώθηκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα κι ἔκλεψε τὰ λουριά τοῦ ζευγολάτη πού ἔδενε τὸ ἀλέτρι καὶ τὶς ζεῦλες.

Τὴν ἄλλη μέρα πάει ὁ ζευγολάτης, δὲ βρίσκει τὰ λουριά, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιατί ἦταν φτωχὸς ὁ κακομοίρης καὶ δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀγοράσῃ ἄλλα.

«Δυστυχία μου!» ἔλεγε. «Πῶς θὰ ὀργώσω σήμερα; Ἄχ, τί κακὸ μοῦ ἔκαμε ὁποῖος μοῦ τὰ πῆρε!»

Τὸ γαιδουράκι του σήκωσε τὰ ἤμερα μάτια του. εἶδε τὴ λύπη τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ ρώτησε :

«Γιατί κλαῖς ἀφεντικό;»

— «Τὸ καὶ τὸ ἔπαθα εἶναι νὰ μὴν κλαίω;»

— «Χωρὶς ἄλλο ἀφεντικό, τὰ λουριά τὰ ἔχει κλεμμένα ἡ κυρά Μαριά. Τὴν εἶδα τὴν πονηρὴ χτές τὸ δειλινὸ νὰ γυρίζῃ ἐδῶ τριγύρω. Δῶσε μου τὴν ἄδεια νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴ φωλιά της ἀπόψε, καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, αὔριο τὸ πρωὶ νάχης τὰ λουριά στὰ χέρια σου» εἶπε τὸ γαιδουράκι.

— «Κάμε ὅπως ξέρεις» εἶπε ὁ ζευγολάτης, «μὰ πολὺ φοβοῦμαι, πῶς δὲ θὰ κάμης τίποτα».

— «Πάει καλά. Καλὴ ἀντάμωση αὔριο τὸ πρωὶ ἐδῶ» εἶπε τὸ γαιδουρί κι ἔφυγε.

3

Τὸ ἄλλο πρωί, ἄμα ξεπρόβαλε στὸ χωράφι του ὁ ζευγολάτης, βλέπει τὸ γαϊδούρι νὰ τρέχη στὰ τέσσερα καὶ νὰ γκαρίζη δυνατὰ σὰ νικητής:

«Γκάρ! γκάρ! γκάρρ!»

Κοιτάζει ὁ ζευγολάτης καλὰ καλὰ καὶ τὸ βλέπει;

Ἐκπληρωμένος ἀπὸ πίσω του ὁ γαῖδαρος ἔσερνε δεμένη μὲ τὰ λουριά τὴν κυρὰ Μαριά μὲ τὰ παιδιὰ της τ' ἄλεπόπουλα.

«Γκάρ! γκάρ! γκάρρ!»

«Νὰ ἀφεντικὸ» εἶπε τὸ γαϊδούρι. «Ἔχεις τὰ λουριά καὶ τὴν ἄλεπού μὲ τ' ἄλεπόπουλα της! Τὸ τομάρι της χωρὶς ἄλλο θὰ τὸ ἀκριβοπληρώσῃ ὁ κύρ Θανάσης ὁ τομαράς».

4

Πῶς κατώρθωσε τὸ γαῖδουράκι νὰ κερδίσῃ τέτοια μεγάλη νίκη; Ἀκοῦστε:

Ὁ κύρ Μέντιος, ἔτσι ἔλεγαν τὸ γαῖδουράκι, γυρίζοντας δῶθε καῖθε ἀπάνω στὸ βουνό, βρῆκε τὴ φωλιά τῆς ἄλεπούς, τῆς κυρὰ Μαριάς, ξαπλώθηκε ἀπέξω κι ἔκαμε τὸν ψόφιο

Τὸ πρωί, σὰν ξύπνησε ἡ κυρὰ Μαριά, ἔνιψε τ' ἄλεπόπουλά της καὶ τὰ ρώτησε:

«Τί ὄνειρα εἶδατε ἀπόψε, παιδιὰ μου;»

Τὸ ἔνα εἶπε:

Καὶ τώρα, ἐκεῖ ποῦ ἦταν τ' ὄμορφο κυπαρίσσι,
εἶχε ἀπομείνει μονάχος ὁ κορμός του, θρύψαλα
καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν κεραυνό!

Ἦστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα λιγότεψαν οἱ ἀστρα-
πές, καὶ τέλος ἔπαψαν μαζί μὲ τὴ βροχή.

Τὰ σύννεφα σκορπίστηκαν, καὶ ὁ ἥλιος φάνηκε
πάλι ὀλόλαμπρος στὸν οὐρανό.

Ἡ ἱστορία τοῦ Καλαμιᾶ εἶναι πρωτότυπη.

Εἰκόνες Ν. Λύτρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

§	1. Ποιός είναι ο πατέρας και η μητέρα της Νίνας και του Νίκου	3
§	2. Πώς η μητέρα φροντίζει τα παιδιά της	3
§	3. Τι είδαν η Νίνα και ο Νίκος στην έξοχή. Ήρθε πάλι η άνοιξη. (Ποίημα Άγγ. Βλάχου)	4 5
§	4. Ποιά προβατίνα και ποιό άρνάκι άρεσαν στη Νίνα και στο Νίκο	6
§	5. Πώς έμεινε όρφανό τó άρνάκι της Νίνας και τóυ Νίκου	9
§	6. Πώς η Νίνα και ó Νίκος παρηγορούν τó άρνάκι τους	10
§	7. Πώς ó Νίκος και η Νίνα καλοδέχονται τά χελιδόνια. Καλώς ήρθες τώρα πάλι. (Ποίημα)	13 13
§	8. Πώς γύρτασε τó σχολείο της Νίνας τήν πρωτομαγιά. Λουλούδια ως διαλέξομε. (Ποίημα I. Πολέμη)	14 16
§	9. Πώς η μητέρα ξενυχτά κοντά στόν άρρωστο Νίκο	17
§	10. Πότε ειπε ó γιατρός πώς ó Νίκος είναι καλά.	19
§	11. Τι έκανε η Νίνα όταν ó Νίκος ήταν άρρωστος	20
§	12. Πώς εύχαρίστησε τó Θεό η οικογένεια Καλαμά. Κάτου τó βιβλίο. (Ποίημα)	21 23
§	13. Τι έκανε ένας πλούσιος (Παραμύθι. Συλλογή Ν. Έλατου)	23
§	14. Τι παιχνίδια παίζουν η Νίνα και ó Νίκος. Κάμε νανάκια (Ποίημα Ήλ. Τανταλίδου) Σέ σκαμνί άνεβασμένη (Ποίημα Ήλ. Τανταλίδου).	25 27 28
§	15. Γιατί χάρηκε ó Νίκος	29
§	16. Τι είδαν ó Νίκος και η Νίνα στο περιβόλι.	29
§	17. Τι βλέπουν η Νίνα και ó Νίκος στο λαχανόκηπο.	31
§	18. Πώς είδε ó Νίκος μιά χελώνα και φοβήθηκε.	33
§	19. Τι ειπε η κυρούλα για τή χελώνα. (Παραμύθι. Συλλογή Ν. Έλατου)	35
§	20. Τι λέει ó πατέρας στα παιδιά για τó δέντρο και τά πουλάκια	37
§	21. Πώς διασκεδάζει στόν πλάτανο άποχάτω η οικογένεια Καλαμά	40
§	22. Πότε και πώς γύρισε η οικογένεια στο σπίτι. Σά βλέπω τή μορφή σου. (Ποίημα)	41 42

23	Τί ἔπαθε ἡ Μαρία ἀπὸ τῆ λαίμαργίας της	43
24	Πῶς ἡ Νίνα συγκορῖζει τὸ σπίτι	45
	Προῖ προῖ θά σηκωθῆ. (Ποίημα Ἰ. Πολέμη)	46
25	Πῶς βρῆκαν τὸ δρόμο δύο παιδιὰ πού εἶχαν νυχτωθῆ στὰ χωράφια	47
26	Τί ἔπαθε μιὰ μέλισσα πού δὲν ἀκουσε τὴ ἡμετέρα της	49
27	Πῶς ὁ Νίκος πηγαίνει στὸ σχολεῖο	51
28	Πῶς ὁ Νίκος πηγαίνει περὶπατο μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ σχολεῖου	53
29	Πῶς γινόταν ὁ τρύγος στὸ ἀμπέλι τοῦ κῦρ Καλαμᾶ	54
	Καλῶς μᾶς ἤρθες Τρυγητή. (Ποίημα Ἀθ. Χριστοποπούλου).	55
30	Πῶς γίνεται ὁ μούστος ἀπὸ τὰ σταφύλια	55
31	Τί ἔπαθε ὁ κακοκέφαλος Παρασκευᾶς	56
32	Πῶς ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευᾶ εὐχαριστεῖ τὸν κῦρ Καλαμᾶ	60
33	Πῶς τὸ πάθημα τοῦ Παρασκευᾶ τοῦ ἔγινε μάθημα	61
34	Τί ἔπαθε μιὰ κλέφτρα ἀλεπού. (Παραμῦθ. Σουλ. Ν. Ἐλατου)	62
35	Πῶς γίνεται ἡ βροχὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα	66
	Τὸ βουρκαμένο σύννεφο. (Ποίημα Ἰ. Καρασούσα).	67
36	Πῶς τὰ παιδιὰ τοῦ σχολεῖου εἶδαν τὸν κεραυνό.	67

Ε267
Πρωτ. 26245.
Λογ. Διεκπ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1917.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς
τὸν κ. *I. M. Συκώκη*

Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς ἀρ. 103 πράξεως αὐτοῦ τῆς 31 Αὐγούστου ἐν. ἔτους ἐπέφερε τὸ ἔρ. ὑμῶν ἐν χειρογράφῳ ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν β' τεύχος τοῦ Ἀλφαριθμητικοῦ τῆς Α' τάξεως τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐπὶ τὸν ὅρον ὅπως πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως αὐτοῦ, συμμορφωθῆτε πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Συμβουλίου ὑποδειχθησόμενα ὑμῖν.

Ἐπιτολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ τμηματάρχης τοῦ Γ' τμήματος

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Π. Ζαγανιάδης